

GESPOT

JACK & TWITCH EN DE JACHT
OP DE LAMMERGIER

M. G. LEONARD

VERTAALD DOOR MARIA POSTEMA

Lannoo

www.lannoo.com
www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2023
ISBN 978 94 014 894 85
D/2023/45/31
NUR 283

Oorspronkelijke titel: *Spark*
Oorspronkelijke uitgever: Walker Books Ltd, London SE11 5HJ
www.walker.co.uk
Tekst © MG Leonard Ltd, 2022
Cover © Paddy Donnelly, 2022
Illustratie kaart © Laurissa Jones, 2022
Vertaling: Maria Postema

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Voor Arthur: heel veel liefs.

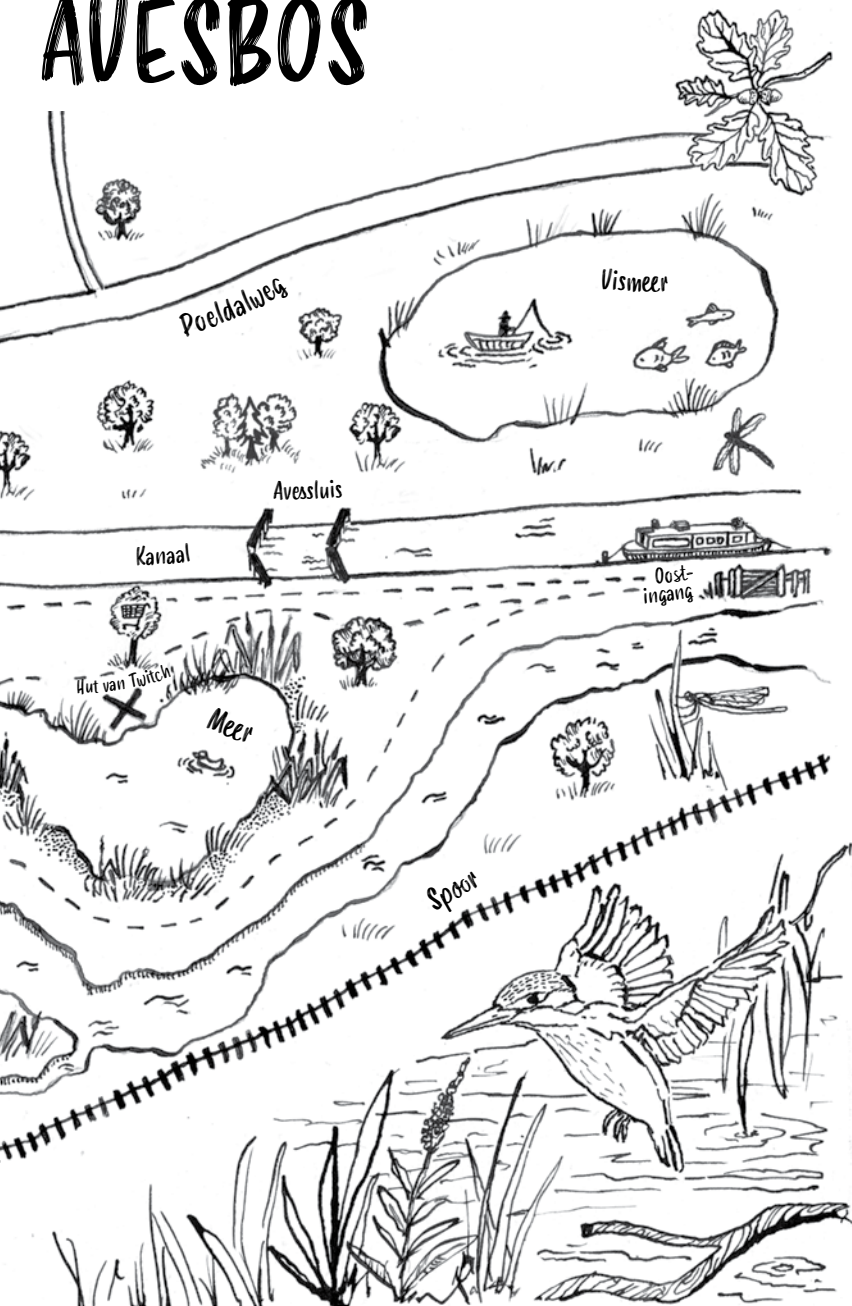
‘Gieren zijn het rechtvaardigst van alle vogels, want ze vallen zelfs het kleinste levende wezen niet aan.’

– Plutarchus

HET

AVESBOS

POEL

DAL

1

Zombie

Jack liep het Avesbos in en verstijfde door een ijzingwekkend gejang. Hij kreeg overal kippenvel van de kreet die tussen de bomen door galmde. Het was een afschuwelijk geluid, sidderend van pijn en doodsangst. Vogels vlogen geschrokken omhoog om de veiligheid van de wolken op te zoeken.

Behoedzaam gluurde hij naar het pad en speurde de verkleurende varens achter de oostingang af om te zien of er ergens een monsterlijke hellehond zat. Met zijn ogen strak op het pad gericht bukte hij zich om een tak van de grond te rapen.

Wat had dat griezelige lawaai gemaakt?

Jack had het gevoel dat hij in een van zijn eigen verzonnen verhalen was gestapt. In zijn lievelingsdagdroom joeg een gevaarlijk, groezelig leger ondoden in een troosteloze omgeving op zijn vrienden om hen te verslinden. Twitch, Ozuru, Ava, Tippi, Theo en Tara waren in een hoek gedreven en stonden met hun rug tegen een muur. Elk moment konden de zombies de armen en benen van hun romp scheuren om ze als ge-

braden kippenvleugeltjes af te kluiven. Maar op dat moment sprong Jack, die zag dat zijn vrienden in nood waren, dan over de muur en kwam hij als een superheld voor hen neer. Slechts gewapend met een golfclub ging hij de mensenetende zombies te lijf, versloeg ze in een gruwelijk gevecht en redde zijn vrienden.

Gelukkig heb ik mijn stevige schoenen, legerbroek en camouflagejas aan, dacht hij. Ik kan er altijd vandoor gaan en me ergens verstoppen. Hij hield de tak boven zijn hoofd en baalde dat het geen metalen golfclub was.

‘Zombie, waar ben je dan?’ riep hij zachtjes, en hij sloop naar voren. ‘Kom maar tevoorschijn, Zombietje.’ Hij liep op wat varens onder een oude eik af. Daar zat iets, hij voelde het. ‘Ik weet het goed gemaakt: ik zal jou niet onthoofden als jij mij niet bijt.’

Het antwoord was een fel gesis, als vet dat in een vochtige koekenpan knetterde, gevolgd door weer zo’n ijselijke gil.

Waakzaam duwde Jack met zijn tak de waaier van dorre varens uit elkaar, en hij sprong naar achteren toen een door merg en been gaand gekrijs zijn oren pijnigde. Hij had een akelige glimp opgevangen van een rode kat met grote ogen die zijn oren plat tegen zijn kop drukte. Zijn achterlijf zat onder het bloed.

‘Geen zombie dus,’ zei Jack tegen zichzelf in een poging zijn hamerende hart tot rust te brengen. Hij ging voor de verstopplek van de kat op de grond zitten. De

planten trilden door een laag, waarschuwend gegrom. Zombiekat wilde niet dat iemand hem aanraakte.

Wat moest Jack doen? De kat had hulp nodig, dat was duidelijk. Moest hij naar de geheime hut gaan, waar hij met zijn vrienden had afgesproken om de plannen voor de herfstvakantie door te nemen? Het zou minstens twintig minuten duren om ze te halen. En in die tijd zou Zombiekat misschien weglopen, of zijn belager zou terugkomen om het karwei af te maken.

Jack wou dat Twitch er was. Hij was Jacks beste vriend en leider van de Twitchers, hun vogelclub. Hij kon geweldig goed met dieren omgaan, zelfs met katten, waar hij een hekel aan had omdat ze vogels vingen.

Wat zou Twitch doen? Instinctief wist Jack het antwoord. Twitch zou de gewonde kat zo snel mogelijk naar de dierenarts brengen, zelfs als dat betekende dat hij gebeten en gekrabd werd en de afspraak met zijn vrienden moest missen.

‘Oké, Zombie’, zei Jack zacht. ‘Je zult me moeten vertrouwen.’ Hij legde de tak neer terwijl er een briesje door de goudkleurige bladeren boven hem ruiste. Hij ging op zijn knieën zitten en duwde de varens uit elkaar. De kat jankte en blies, ontblootte zijn tanden en dook in elkaar alsof hij elk moment kon aanvallen.

Jack liet zich niet van de wijs brengen en tuurde naar de wond van de kat. Zijn gezicht vertrok toen hij de vacht zag die aan elkaar klitte door het gestolde bloed.

De linkerachterpoot van de kat hing in een vreemde hoek. Het dier kón niet eens vluchten, al zou hij het willen. Jack bestudeerde het arme beest. De kat zag er niet uit alsof hij had gevochten. Hij had geen schrammen of andere verwondingen. En hij kon ook niet aangereden zijn, daarvoor zaten ze te ver van de weg. Een spoor van geplette bladeren gaf aan hoe de kat zich naar deze verstopping had gesleept. Hij moest in het Avesbos gewond zijn geraakt, maar waardoor... of door wie?

Jack was bang dat de kat dood zou gaan als hij hem hier achterliet.

Er zat een dierenarts aan de Poeldalweg, ongeveer anderhalve kilometer verderop, aan de rand van het dorp. Zou hij de kat daarnaartoe kunnen brengen? Hij keek om zich heen, in de hoop dat iets – of iemand – hem zou kunnen helpen. Hij zag glanzende meidoornbessen aan takken vol luizen bungelen, vlinders en gonzende beestjes die zich tegoed deden aan overrijpe wilde appeltjes, maar niets waarmee hij een gewonde kat in doodsangst kon vervoeren.

Twitch had hem geleerd dat je bij bange dieren rustig, beslist, voorzichtig en snel moest zijn. Jack wurmde zich uit zijn leger-anorak en trok zijn grijze hoody uit. Daarna deed hij de jas weer aan en haalde zijn handschoenen uit de zakken. Hij stopte de capuchon in de hals van zijn jas, spreidde de trui over zijn borst en trok zijn handschoenen aan. Zijn hart stuiterte zenuwachtig.

Met zijn ogen dicht snoof hij de rustgevende, aardse geur van de herfst op. Hij kon dit.

‘Oké, Zombie, ik ga je nu optillen.’ Jack drukte de varens plat en Zombie kromp blazend in elkaar. ‘Je moet me niet bijten, hoor. Ik probeer je te helpen.’ Zijn woorden hadden geen effect op de paniekerige kat. ‘Ai’, mompelde hij tegen zichzelf. ‘Dit gaat pijn doen.’

Voordat hij er te lang over na kon denken boog Jack zich naar voren om de kat rond zijn middel vast te pakken, waarbij hij goed oplette dat hij het gewonde achterlijf niet aanraakte. Hij tilde het dier snel op, duwde de kop en het voorste gedeelte van het lijf onder zijn rechteroksel en hield het gewonde gedeelte omhoog.

De kat klauwde wild naar hem. Jacks jas en trui beschermden zijn ribben, maar hij hapte naar adem toen Zombies vlijmscherpe nagels de huid van zijn onderarm openhaalden.

Een misselijkmakende stank gaf aan dat de kat zichzelf had ondergepoept en Jacks maag draaide zich om. Maar hij had geen tijd om zich er druk om te maken, want Zombie probeerde zich blazend en spartelend los te wurmen.

‘Rustig maar, Zombie’, zei Jack, die de kat met moeite bleef vasthouden. Hij verplaatste zijn rechterarm zodat die de kat tegen hem aan drukte en trok met zijn tanden zijn trui uit de hals van zijn jas. Die liet hij vervolgens over de kop van de kat vallen, zodat het dier zijn

omgeving niet meer zag. Het gewonde achterlijf hield hij nog steeds omhoog, zonder het aan te raken.

Jack staaarde naar de achterpoot van de kat, waar bloed uit stroomde. Hij zag een gat. Kwam dat door een kogel? Had iemand op Zombie geschoten? Wat afschuwelijk! Wie deed zoiets?

Jack kwam overeind en liep op een drafje met gebogen knieën zo rustig en soepel mogelijk over de vertrouwde paadjes van het Avesbos. Haastig stak hij via de Kraaijenbrug het kanaal over naar de Poeldalweg.

Met een misselijkmakende schok besepte hij ineens dat de kat zich niet meer verzette. Jack was als de dood dat Zombie in zijn armen zou sterven en rende zo hard mogelijk door.